

President Thomas S. Monson

Han har uppstått!

Den tomma graven gav denna första påskmorgon svaret på Jobs fråga: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?"

Det har varit ett härligt möte. Till alla som har deltagit så här långt i programmet med tal eller musik vill jag som kyrkans president i denna stund säga ett enkelt ord, som är det viktigaste ordet i vårt språk. Till syster Cheryl Lant och hennes rådgivare, kören, musikerna, talarna: Ordet är "Tack".

När jag var i London för många år sedan besökte jag det berömda Tategalleriet. Målningar av Gainsborough, Rembrandt, Constable och andra berömda konstnärer hängde i rum efter rum. Jag beundrade deras skönhet och insåg vilken skicklighet som hade krävts för att skapa mästerverken. Men undan gömd i ett hörn på tredje våningen fanns en målning som inte bara fångade min uppmärksamhet utan också berörde mitt hjärta. Konstnären, Frank Bramley, hade målat en enkel stuga vid ett vindpinat hav. Två kvinnor, en frånvarande fiskares moder och hustru, hade vakat och väntat hela natten på hans återkomst. Nu var natten förbi och de insåg att han hade dött ute till havs och inte skulle återvända. Den unga hustrun sitter på knä bredvid sin svärmor, med huvudet begravt i den äldre kvinnans knä, och gråter förtvivlat. Det nerbrunna

ljuset vid fönstret vittnar om deras fruktlösa vaka.

Jag kände den unga kvinnans förtvivlan. Jag kände hennes sorg. Den oförglömligt levande titeln som konstnären gav detta verk förtäljer den tragiska händelsen: *En hopplöshets gryning*.

Ack, vad den unga kvinnan längtade efter att få höra de trösterika orden, ja, att få uppleva orden, från Robert Louis Stevensons "Requiem":

*Sjömannen är hemkommen
från havet,
och jägaren från bergen.¹*

Av alla jordelivets fakta är inget lika säkert som att det tar slut. Döden kommer till oss alla. Den är

en "universell arvedel. Den kan kräva sitt offer i de späda åren, i ungdomstiden. [Den kan komma på besök] i människans krafts dagar, eller den kan dröja tills ålderns vita snö samlats på ... huvudet. Den kan komma genom olyckshändelse eller sjukdom ... eller ... naturliga orsaker. Men komma måste den."² Den innebär oundvikligen en smärtsam förlust av umgänge och, särskilt när det gäller unga, ett förkrossande slag i form av oförverkligade drömmar, ouppfyllda ambitioner och skingrade förhoppningar.

Vilken människa som ställs inför förlusten av en närstående eller kanske själv står på tröskeln till oändligheten har inte funderat över vad som finns bakom slöjan som skiljer det vi ser från det vi inte kan se.

Job som levde för hundratals år sedan var en man som länge välsignats med alla tänkbara materiella gåvor. Plötsligt drabbades han hårt av allt som kan tänkas hända en människa. Han satt tillsammans med sina vänner och yttrade den tidlösa frågan: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?"³ Job satte ord på det som alla män och kvinnor har undrat över.

Denna härliga påskmorgon vill jag ta upp Jobs fråga — "Kan en människa få liv igen som en gång dött?" — och ge

det svar som inte bara kommer från djup begrundan utan också från Guds uppenbarade ord. Jag börjar med det grundläggande.

Om världen som vi bor på har skapats så måste det finnas en Skapare. Vem kan betrakta alla universums under utan att tro att det finns en plan för alla människor? Vem kan tvivla på att det finns en Skapare?

I Första Moseboken lär vi oss att den store Skaparen formade himmel och jord. "Jorden var öde och tom, och mörker var över djupet."

"Varde ljus", sade den store Skaparen, "och det blev ljus". Han skapade ett himlavalv. Han skilde land och vatten åt och sade: "Jorden skall frambringa grönska ... [och] fruktträd, som efter sina slag bär frukt med frö i sig."

Två ljus skapade han — solen och månen. Sedan skapade han stjärnorna. Han befälde att levande varelser skulle finnas i vattnet och fåglar som flög över jorden. Och det blev så. Han skapade boskapsdjur, vilda djur och kräddjur. Skapelsen var nästan fullbordad.

Sist av allt skapade han människan i sin avbild — man och kvinna — att råda över alla levande varelser.⁴

Endast människan fick intelligens — en hjärna, ett sinne och en själ. Endast människan kunde, tack vare dessa egenskaper, ha tro och hopp, inspiration och ambition.

Vem kan övertygande vidhålla att människan, den store Skaparens ädlaste verk, som råder över alla levande varelser, som har en hjärna och en vilja, ett sinne och en själ, intelligens och gudomlighet, skulle upphöra att existera när anden lämnar sitt jordiska tempel?

För att förstå meningen med döden måste vi förstå livets mening. Trons

svaga ljus måste ge efter för uppenbarelseens starka dagsljus, genom vilket vi vet att vi levde innan vi föddes på jorden. I förtutillvaron var vi tveklöst bland de Guds söner och döttrar som ropade av glädje över möjligheten att få komma till det här prövofyllda men nödvändiga jordelivet.⁵ Vi visste att avsikten var att vi skulle få en fysisk kropp, övervinna prövningar och bevisa att vi skulle följa Guds bud. Vår Fader visste att vi på grund av jordelivets natur skulle frestas, synda och göra misstag. För att vi därför skulle ha en chans att lyckas gav han oss en Frälsare, som skulle lida och dö för oss. Han skulle inte bara sona våra synder, utan som en del av försoningen också övervinna den fysiska döden, vilken vi skulle utsättas för på grund av Adams fall.

Således föddes Kristus, vår Frälsare, för över två tusen år sedan i ett stall i Betlehem. Den sedan länge väntade Messias hade kommit.

Det finns ytterst lite skrivet om Jesu barndom. Jag tycker om Lukas ord: "Och Jesus växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor."⁶ Och i Apostlagärningarna finns det en kort mening om Frälsaren som har stor betydelse: "Han ... gick

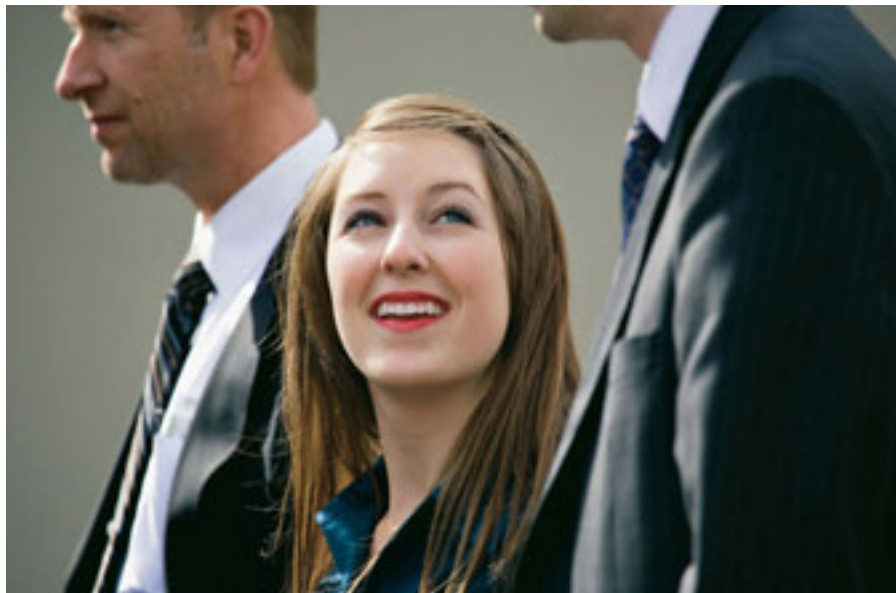
omkring och gjorde gott."⁷

Han döptes av Johannes i Jordanfloden. Han kallade de tolv apostlarna. Han välsignade sjuka. Han fick lama att gå, blinda att se, döva att höra. Han till och med väckte döda till liv. Han undervisade, han vittnade och han gav oss ett fullkomligt exempel att följa.

Och sedan närmade sig slutet på världens Frälsares jordiska mission. En sista måltid åts med apostlarna i en övervåning. Framför honom låg Getsemane, och Golgatas kors.

Ingen människa kan förstå hela innebörden av vad Kristus gjorde för oss i Getsemane. Senare beskrev han själv sin upplevelse: "Lidandet fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ."⁸

Efter lidandet i Getsemane tillfångatogs han, nu uttröttad, av hårdhänta personer och ställdes inför Hannas, Kajfas, Pilatus och Herodes. Han anklagades och hånadades. Våldsamma slag försvagade ytterligare hans plågade kropp. Blodet rann nerför hans ansikte då en grym krona av skarpa törnen trycktes ner på hans huvud och trängde in i hans panna. Och sedan fördes han ännu en gång inför

Pilatus som gav efter för den ilskna folkhopens rop: "Korsfäst! Korsfäst honom!"⁹

Han gisslades med en piska där vassa metall- och benbitar hade bundits fast i läderremmarna. Han reste sig från den grymma piskningen och bar sitt kors med stapplande steg tills han inte orkade längre och någon annan tog över hans börda.

Slutligen, på en kulle som kallades Golgata, medan vanmäktiga efterföljare tittade på spikades hans sårade kropp fast på ett kors. Han hånades och bespottades och förbannades obarmhärtigt. Ändå ropade han: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör."¹⁰

De plågsamma timmarna gick medan hans liv ebbade ut. Från hans uttorkade läppar kom orden: "'Fader, i dina händer överlämnar jag min ande.' Och när han hade sagt detta gav han upp andan."¹¹

När den barmhärtiga dödens frid och lindring hade befriat honom från jordelivets sorger återvände han till sin Faders närhet.

Mästaren kunde ha ryggat tillbaka i sista ögonblicket. Men det gjorde han inte. Han steg ner under allt för att han skulle kunna rädda allt. Hans livlösa kropp lades skyndsamt men försiktigt i en lånad grav.

Inga ord i kristendomen betyder mer för mig än de som sades av ängeln till den gråtande Maria från Magdala och den andra Maria, när de på veckans första dag kom till graven för att vårda Herrens kropp. Ängeln sade:

"Varför söker ni den levande bland de döda?

Han är inte här, han har uppstått."¹²

Vår Frälsare levde igen. Den mest fantastiska, trösterika och hoppfullaste av alla händelser i människans historia hade ägt rum — segern över döden.

Getsemanes och Golgatas smärta och lidande hade sopats bort. Människans frälsning hade säkrats. Adams fall hade upphävts.

Den tomma graven gav denna första påskmorgon svaret på Jobs fråga: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?" Till alla som hör min röst förkunnar jag: En människa får liv igen som en gång dött. Vi vet det, för vi har ljuset från uppenbarade sanningar.

"Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom också de dödas uppståndelse genom en människa.

Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande."¹³

Jag har läst, och jag tror på, vittnesbörden från dem som upplevde sorgen över Kristi korsfästelse och glädjen över hans uppståndelse. Jag har läst, och jag tror på, vittnesbörden från människorna i nya världen som fick besök av samma uppståndne Herre.

Jag tror på vittnesbördet från honom som i den här tidsutdelningen talade med Fadern och Sonen i en lund som nu kallas den heliga lunden och som gav sitt liv och beseglade det vittnesbördet med sitt blod. Han förkunnade:

"Och nu, efter de många vittnesbörd som har givits om honom är detta det allra sista vittnesbördet som vi ger om honom: Att han lever!

Ty vi såg honom, ja, på Guds högra sida, och vi hörde rösten vittna om att han är Faderns Enfödde."¹⁴

Dödens mörker kan alltid förjagas av ljuset från uppenbarad sanning. "Jag är uppståndelsen och livet", sade Mästaren.¹⁵ "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er."¹⁶

Under årens lopp har jag hört och läst oräkneliga vittnesbörd, givna av personer som vittnar om uppståndelsens verklighet och som, när de behövt det som mest, har känt den frid och tröst som Frälsaren utlovade.

Jag vill berätta lite om ett sådant vittnesbörd. För två veckor sedan fick jag ett rörande brev av en sjubarnsfar där han berättade om sin familj, och särskilt om sin son Jason som hade blivit sjuk vid elva års ålder. Under de följande åren insjuknade Jason gång på gång. Jasons far berättade om hans positiva inställning och soliga sinnelag, trots sina hälsoproblem. Jason fick aronska prästadömet vid 12 års ålder och "utförde alltid sina uppgifter på bästa sätt, vare sig han kände sig frisk eller inte". Han fick Eagle Scout-utmärkelsen när han var 14 år.

Förra sommaren, inte långt efter sin 15:e födelsedag, lades Jason återigen in på sjukhuset. Under ett av sina besök dit fann hans far honom med slutna ögon. Han visste inte om Jason sov eller var vaken, men han började prata tyst med honom. "Jason", sade han, "jag vet att du har gått igenom en hel del under ditt korta liv och att ditt nuvarande tillstånd är allvarligt. Du har en enorm kamp framför dig, men jag vill inte att du någonsin ska förlora din tro på Jesus Kristus." Han sade att han överraskades av att Jason omedelbart öppnade ögonen och sade "Aldrig!" med en tydlig och bestämd röst. Sedan blundade Jason igen och sade inget mer.

Hans far skrev: "Med det enkla tillkännagivandet uttryckte Jason ett av de mest kraftfulla, rena vittnesbörden om Jesus Kristus som jag någonsin hört ... Hans förkunnelse, "Aldrig!",

inpräntades i min själ den dagen och mitt hjärta fylldes av glädje över att min himmelske Fader hade välsignat mig med att få vara far till en sådan underbar och ädel pojke ... [Det] var sista gången jag hörde honom bära sitt vittnesbörd om Kristus."

Familjen förväntade sig att det där bara skulle bli ännu ett rutinbesök på sjukhuset, men Jason avled mindre än två veckor senare. En äldre bror och syster verkade som missionärer när det hände. En annan bror, Kyle, hade just fått sin missionskallelse. Ja, kallelsen hade faktiskt kommit tidigare än väntat, och den 5 augusti, bara en vecka innan Jason dog, samlades familjen i sjuksalen så att Kyle kunde öppna sin missionskallelse där så att hela familjen fick vara med om det.

Jasons far skickade med ett foto av Jason i sin sjukhussäng. Hans storebror Kyle står bredvid sängen med missionskallelsen i handen. Det står följande under fotografiet: "Kallade att verka som missionärer tillsammans — på båda sidor om slöjan."

Jasons bror och syster som redan var på mission skickade vackra, trösterika brev hem som skulle läsas upp under Jasons begravning. Hans syster, som verkar i Argentinamissionen Buenos Aires västra, skrev bland annat: "Jag vet att Jesus Kristus lever, och tack vare att han lever kommer vi alla, även vår älskade Jason, också att leva igen ... Vi kan hämta tröst ur vår fasta kunskap om att vi har beseglats som en evig

familj ... Om vi gör vårt allra bästa för att lyda och göra bättre ifrån oss i det här livet, så får vi träffa [honom igen]." Hon fortsatte: "[Ett] skriftställe som jag länge har tyckt om har nu fått större betydelse och vikt ... [Från] Johannes Uppenbarelse, kapitel 21, vers 4: "Och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga. Ty det som förr var är borta."

Mina älskade bröder och systrar, i våra stunder av djupaste sorg kan vi hämta innerlig frid från ängelns ord den första påskmorgonen: "Han är inte här, han har uppstått."¹⁷

*Han som dog är nu uppstånden,
kungör det med glädjens ljud!
Hos de fångna löste banden,
bela världen love Gud!
Han i kärlek ren och sann
död och ondskas övervann.*¹⁸

Som ett av hans särskilda vittnen på jorden i dag, denna underbara påsk-söndag, förkunnar jag att detta är sant, i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi, vår Frälsares namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Robert Louis Stevenson, "Requiem", från *An Anthology of Modern Verse*, sammanst. av A. Methuen (1921), s. 208.
2. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 20.
3. Job 14:14.
4. Se 1 Mos 1:1–27.
5. Se Job 38:7.
6. Luk 2:52.
7. Apg 10:38.
8. Se L&F 19:18.
9. Luk 23:21.
10. Luk 23:34.
11. Luk 23:46.
12. Luk 24:5–6.
13. 1 Kor 15:21–22.
14. L&F 76:22–23.
15. Joh 11:25.
16. Joh 14:27.
17. Matt 28:6.
18. "Han som dog är nu uppstånden", *Psalmer*, nr. 130.